

Duâlarımızı ihmal etmeyelim

Hasan Bey: “Cenâb-ı Hak bizim her duâmıza ‘Lebbeyk!’ diyor. Ancak bazen farklı şekilde kabul ediyor. Yani bizim için en güzel şekilde takdir ediyor. Rabbimizin bize her şeyi güzel sûrette vereceğine dair herhangi bir vaadi mi var? Ya da buna “hâşâ—mecbur mu?”

Cenâb-ı Hak, Hâlık’tır; biz O’nun yarattığı mahlûkuz. O Fâtır’dır; biz O’nun yoğurduğu fitratız. O Rahîm’dir; biz rahmete muhtacız. O Rauf’tur; biz O’nun re’fetine ve yumuşak tavırlarına muhtacız. O Rahman’dır; biz O’nun merhametini umuyoruz. O Halim’dir; biz O’nun yumuşak huylu muâmelesine muhtacız. O Âzafûr’dur; biz O’nun mağfiretine muhtacız. O Vedûd’dur; biz O’nun tarafından sevmeye muhtacız. O Vehhâb’dır; biz isteyen ve zenginliğinden varlık ve sayısız nimetler, ihsanlar ve ikramlar uman kullarıyız. O Rab’dır; biz terbiyeye muhtacız. O Ganî’dir; biz O’nun vermesine, feyzine ve bereketine muhtaç ve muntazırız. O Mücîb’dir; biz duâ eden ve cevap bekleyen kullarıyız.

Biz O’nun kuluyuz. Duâ bizim şe’nimiz. O bizim Rabb’imiz; duâmıza cevap vermek ve dilediğinde kabul etmek de O’nun şe’nidir. Biz duâmızı yaparsak, O bize cevap veriyor ve istediğimizin ya aynısını, ya da daha evlâsını veriyor. Duâmızı kabul ediyor. Duâ, O’nunla bizim aramızda en sağlam, en sağlıklı, en canlı, en diri, en hayatdâr, en salim, en emin, en kısa, en tesirli, en müstecâp, en huzurlu, en kuvvetli, en nazik ve en nezih bağlantı ve kanaldır. Bundandır ki Yüce Kitabında O, “Duânız olmazsa ne ehemmiyetiniz var?”¹ diye ilân ediyor.

Ana ile evlât arasındaki nezih ve nazik muâmeleyi düşünelim bir kez. Evlât her istediğinde, ana şefkatinden bin bir parça olmaz mı? Eğer evlâdının istediği elinde varsa, canla-başla vermez mi? Bir yaşındaki bir yavruya annenin düşkünlüğünü ve düşkünlüğüne denk olarak yavrunun isteklerine kendisini feda edişini hesap edebiliyor muyuz?

Hazret-i Ömer (ra) anlatmıştır: “Bir gün bir takım esirler getirilmişti. Esirler içinde bir kadın vardı; kadın sağa sola koşturup çocuğunu arıyordu. Bir çocuğa rastladığında çocuğu tutuyor, bağrına basıyor, kokluyor, okşuyor ve emziriyordu. Resul-i Ekrem Efendimiz (asm):

“Şu kadının çocuğunu ateşe atabileceğini zanneder misiniz?” buyurdu.

Biz de:

“Hayır, ya Resûlallah! Vallahi atmaz!” dedik.

Allah Resûlü (asm):

“İşte Allah kullarına, bu kadının çocuğuna olan şefkatinden daha merhametlidir” buyurdu.²

İşte böyle bir İlâh'ımız, böyle bir Hâlık'ımız, böyle bir Yaradan'ımız, böyle bir Allah'ımız var. Elimizi açtığımızda, kalbimizi müteveccih kıldığımızda, gönlümüzü verdiğimizde, içtenlikle yöneldiğimizde bize cevap veriyor, “İsteyin; vereyim”³ diyor.

Ancak çoğu zaman biz şartlardan ve kurallardan kendimizi kurtaramıyoruz; kendi kabuğumuzu kıramıyoruz, kendimizi nazdan niyaza alamıyoruz, duâ ve kulluk makamını yeterince değerlendiremiyoruz.

İslâm büyüklerinden meşhur Ata, itikâfı şöyle tanımlar: “İtikâfa giren kimse, ihtiyacından dolayı büyük bir zatın kapısında oturup, ‘İhtiyacımı karşılamadıkça buradan ayrılmam!’ diye yalvaran birisine benzer. Nitekim o da Cenâb-ı Hak'ın bir mabedine sığınmış ve ‘Beni affetmedikçe buradan ayrılıp gitmem ya Rab!’ diyor.”

Demek, duâlarımızın kabulü için içtenlikle istemek ve yalvarmak gerekiyor. Kulluğumuzu takınmamız gerekiyor. Yakarışı sürekli kılmamız ve duâyı hiçbir şekilde elden bırakmamamız gerekiyor.

Ancak; hiç şüphesiz, bizim içtenlikle isteyişlerimiz karşısında Allah'ın duâlarımızı kabulünü ve isteklerimizin ya aynısını, ya da daha evlâsını verişini O'nun için “mecburiyet” sıfatıyla izah edemeyiz. Yani Allah bir şeye mecbur kalmaz. Allah'ı hiç kimse, hiçbir konu için “icbar” etmez, edemez, zor kullanamaz. Her zaman ve her zeminde, dünyada ve âhirette Cebbar olan Allah'tır, İcbar eden Allah'tır, başkasını mecbur bırakan Allah'tır.

Binâenaleyh; Allah'ın yalvarışlarımıza cevap verışı, duâlarımızı kabul edişi, günahlarımızı affedişi ve bizi bağışlayışı sırf O'nun üzerimizdeki sonsuz merhametini, sınırsız rahmetini, engin şefkatini, nezih sevgisini, bize ve isteklerimize ne yüce değer verişini gösterir.

Her hâl ve her şartta Allah'a hamd olsun!

Dipnotlar:

1- Furkan Sûresi, 25/77

2- R. Sâlihîn, 417

